

Palestijnse jongeren als dragers van vrede

Wat is de weg naar vrede in een conflict dat al decennialang onoplosbaar lijkt? Stichting Vrede voor Palestina richt zich op Palestijnse jongeren om deze vrede in de toekomst dichterbij te brengen. 'Ook als we maar één kind kunnen raken en helpen de waardigheid in zichzelf te vinden en een andere kijk te ontwikkelen, helpen we de wereld.'

Yvonne Brink

Een kleine stichting met een groot ideaal, zo omschrijven bestuursleden Nabil Sahhar (voorzitter) en Khaled Sa'ad (penningmeester) hun stichting Vrede voor Palestina. Klein, omdat het vierkoppige bestuur alle werkzaam-

Stichting Vrede voor Palestina steunt projecten voor Palestijnse kinderen op de Westelijke Jordaanoever. De stichting werkt samen met de gemeente Deventer, een van de weinige Nederlandse gemeenten die betrokken is bij projecten in de Palestijnse gebieden. Ook werkt de stichting soms samen met andere ngo's. De stichting ziet het als haar doel om in Nederland de stem van de Palestijnen te zijn, informatie te geven en nuance aan te brengen in de dialoog en eenzijdige kijk op het conflict. De stichting wil graag uitgenodigd worden door kerken, politieke partijen en scholen om hierover te vertellen en te discussiëren. Ook kunnen scholieren en studenten terecht voor informatie voor een spreekbeurt of werkstuk. De stichting verwelkomt meer bestuursleden, vrijwilligers en donaties. Voor informatie of een abonnement op de nieuwsbrief kunt u kijken op www.vredevoorpalestina.nl.

heden op vrijwillige basis doet en altijd meer menskracht kan gebruiken, meer vrijwilligers, en meer donateurs. Maar in de 28 jaar dat de stichting bestaat, is het grote doel ongewijzigd gebleven: investeren in de jeugd op de Westelijke Jordaanoever. Nabil Sahhar: 'De huidige generatie is het niet gelukt vrede te sluiten; vrede is verder weg dan ooit. Wij willen jongeren nieuwe perspectieven laten opdoen, een vredesmentaliteit helpen opbouwen.'

Zomerkamp

Stichting Vrede voor Palestina streeft dit ideaal na via steun aan de Al Mostaqbalschool, subsidiëring van een buitenschoolse opvang en door elk jaar een zomerkamp te organiseren, alle gelokaliseerd in Al Khader, een dorp dichtbij Bethlehem. Nabil: 'Het gaat om een kleine school voor wat wij 'speciaal onderwijs' noemen: voor kinderen met een beperking. De school biedt hun extra hulp en mogelijkheden, wij subsidiëren dat en soms nemen we voor een leerling de schoolkosten op ons. De buitenschoolse opvang voorzien we van allerlei kunstzinnige materialen en zomers organiseren we een zomerkamp waaraan zo'n honderd kinderen meedoen, tussen vijf en veertien jaar. Ook kinderen van de Al Mostaqbalschool doen aan dat zomerkamp mee. Dat zijn kwetsbare jongeren; vooral

in de Palestijnse cultuur heerst er een taboe op kinderen met een handicap. Het is prachtig om te zien dat je dat taboe wat kunt doorbreken, dat ouders kunnen glimmen van trots om de tekening die hun kind heeft gemaakt, of de rol die ze in een toneelstuk speelt.'

Khaled: 'De zomervakantie duurt drie maanden en kinderen hebben weinig mogelijkheden om al die vrije tijd in te vullen. In het zomerkamp doen ze aan toneel, tekenen, dans, schrijven, zwemmen. Voor een kind dat alleen maar soldaten op straat ziet en drie maanden thuis moet zitten, is het zomerkamp het grootste evenement van het jaar. Die blijheid die we dan in hun ogen zien...'

Traangasbom

Het ideaal achter deze activiteiten is duidelijk. Nabil: 'Palestijnse scholen richten zich alleen op kernvakken als rekenen en schrijven. Ons idee is: kunstzinnige vakken en sport doen een appèl op andere kanten in jezelf, dat kan een opener mens van je maken, je kunt nieuwe gevoelens ontdekken, nieuwe talenten, leren samenwerken, samenleven. Er zit zo veel kracht in kinderen en die willen we benutten.' Khaled: 'We geloven in wat we doen. De effecten zijn misschien niet direct meetbaar, maar wel voelbaar.'

Een paar jaar geleden waren de kinderen tijdens het zomerkamp bezig met een generale repetitie toen Israëlische soldaten het dorp binnenvielen en een traangasbom door de open ramen gooiden. Iedereen rende de zaal uit. Nabil: 'Tot laat in de avond hebben we staan schoonmaken zodat de voorstelling door zou kunnen gaan. Op de terugweg naar huis zag ik een jongen, vroeg hem: waarom doen ze zoiets? En die jongen zegt: Meneer, ze willen ons gewoon niet laten leren.' Khaled: 'Dat was een kind van negen en hij besefte al zoiets... Daarom is dat zomerkamp ook zo belangrijk. Omdat we kinderen een plek bieden die hen afschermt van het onrecht rondom hen. De bezetting, onteigen-

onmogelijk. Het zou mooi zijn om de kinderen bij elkaar te brengen, maar wij moeten kiezen voor de meest kwetsbaren en dat zijn de Palestijnse kinderen. Daar komt bij: de Israëlische regering voert de laatste jaren een agenda van 'normalisatie': 'kijk eens, Palestijnse kinderen met joodse kinderen'. We willen heel graag kinderen met elkaar laten spelen maar het moet geen dekmantel zijn. Dat is best een heel akelig punt, heel cynisch.' Khaled: 'We zouden inderdaad meer donaties kunnen genereren als we foto's laten zien van Israëlische en Palestijnse kinderen die hand in hand tomaatjes planten. Maar daar willen we vanaf. We willen niet van vrede een business maken.'

'Een kind moet kunnen voetballen, rennen, genieten. Daar zetten we ons voor in'

ning van land, soldaten, geweld... Dat is hun normale omgeving. In het zomerkamp kan het weer even kind zijn. Een kind moet kunnen voetballen, rennen, genieten. Daar zetten we ons voor in.'

De stichting is geen politieke organisatie, zegt Nabil. 'We willen vrede bewerkstelligen, niet alleen in Palestina, al suggereert de naam dat. Palestina staat bij ons voor het historische Palestina, dus ook het huidige Israël. Want hoe kun je vrede voor jezelf hebben en niet vrede voor je burens?' Toch is het moeilijk de politiek helemaal buiten de deur te houden. Zo waren er in de begintijd ook joodse kinderen betrokken bij de activiteiten van Vrede voor Palestina.

Meest kwetsbaren

Nabil: 'Met de bouw van de muur en de verharding van de situatie werd dat

Vrede met U

Het is een vroege zondagmiddag en heet in de stad. Een plezierige, zomerse hitte die alles lichter maakt. Kinderen spelen met hun fietsjes op straat en iedereen loopt met blote benen zich te koesteren in de zon.

De mevrouw naast mij op het bankje bij de tramhalte heeft zich daar niet toe laten verleiden; zij zit in een enkellange djellaba met een hoofddoekje genoeglijk in de schaduw. Een andere mevrouw komt aan met trage stapjes, eveneens omhuld door een lange glanzende kaftan. Ze draagt een zware boodschappentas en zet hem puffend even neer. 'Salaam Aleikum, vrede met U,' zegt ze tegen mijn buurvrouw. 'Aleikum Salaam, vrede ook met U,' antwoordt de vrouw in het hoekje. Er ontspint zich een gemoedelijk gesprekje in het Berbers, waarna ze samen hun weg al keuvelend vervolgen in de tram.

De conducteur is een Marokkaanse jongeman, die mij al vaker heeft ontmoet met mijn grote tas, waar mijn toga, preek en stola in zitten. 'Bent u weer naar de kerk geweest?' vraagt hij vriendelijk. 'Hebt u voor mij gebeden?' Ik beaam dit van harte en vertel dat ik in Amsterdam Noord een dienst geleid heb. 'We hebben dezelfde God,' zegt hij, 'Hij is overal'. Ik denk even na. Dan vervolgt hij: 'God is goed. Hij geeft ons alles.' 'Zo is het, Ghalid', antwoord ik. 'Gezegende Ramadan'.

De tram brengt mij rammelend naar huis, terwijl ik ons gesprekje overpeins. Heb ik ooit in de tram een Nederlandse conducteur of een medereiziger zo over zijn geloof horen spreken? Of iemand vrede wensen? Ik kan het me niet voor de geest halen. Bij ons is geloof beschaamd weggestopt in het privédomein. Maar dat is nergens voor nodig! Geloven in een goede God kan een zegen zijn. Het hoort bij de stad en het leven van alledag.

In Amsterdam is kortgeleden 'We make the City' georganiseerd, het grootste stadsfestival in Europa. 'Urban religion' maakte hier deel van uit, een podium waar wetenschappers en professionals uitspraken deden over de rol van zingeving en godsdienst in de stad. Een goed initiatief!

Maar soms verbaas ik me erover dat academici en andere intellectuelen het kritische gesprek over religie claimen. Want het verhaal van God speelt zich in werkelijkheid af onder gewone mensen, die geraakt zijn en zich daarvoor niet schamen. Wat mensen ook zeggen! Vrede met U.

Margrietha Reinders is buurt-domeinee en pionier in Betondorp